

Andreas Andersson

En naturfotografs favoritminnen

Minnen och reflektioner från skog och mark

Inledning

Morgonen gryr, en ny dag tar sin början och en bok får sin första sida. En bok där jag samlar olika bilder jag tagit och kombinerar med mer eller mindre poetiska reflektioner och dagboksanteckningar.

Hur gör man en bok? Börja en mening med stor bokstav och avsluta meningen med en punkt. Säger dom. Mycket att tänka på. Hur tar man en bild? Bakom en bild ska det planeras och förberedas. Kartor och väderprognoser läsas. Matsäck förberedas och ryggsäcken packas. Därefter ska man ge sig ut på äventyret för att ta en bild eller två. Eller så gör man som bokens första bild, tittar ut genom ett bussfönster, tar en bild på chans och hoppas på det bästa. Klick!
Det spelar inte så stor roll, med andra ord, hur man gör.

Ullavi klint

Efter en av de otaliga bussresorna går jag av i mörkret mitt i en liten by med namnet Klockhammar. Målet är att innan solen kommit upp hinna fram till toppen på klinten, en av traktens bästa utsiktsplatser.

Rakaste vägen, kanske den snabbaste, kanske den brantaste. Genom den knädjupa snön och med andan i halsen, kommer jag upp samtidigt som solen bryter igenom en glugg i molntäcket. Ser den vida utsikten över skogar och fält. Bolmande dimbankar färgas av solens gyllene morgonljus.

Går själv

Oftast ger jag mig iväg på mina vandringar och turer själv. Ibland händer det att jag möter andra under vägen.

En del lunkar på i sitt. Andra hälsar och en handfull inleder man en konversation med. Faktum är att ett leende, eller bara ett hej, kan faktiskt fylla på med massor av glädje och energi. Och på något sätt känns det som att möten i ensamheten ger extra stora avtryck och minnen.

Oftast går jag ändå själv. Kan gå så fort eller långsamt jag själv vill. Stanna och titta på saker när jag vill. Ganska skönt faktiskt, fast ibland kan det vara så vackert att jag önskar någon mer varit med. Men oftast får jag med nån bild i kameran som jag kan visa någon som inte var med.

*På bergets topp, däruppe jag står
Min blick, mil efter mil den når
Kvällen kommer, solen går ner
Kylan kommer,
den känns allt mer och mer
Solens sista strålar,
hjärtat det värmer*

Rusakulan och Trolldalen

I skogens mitt uppe på höjdens topp. Rusakulan med sin långväga vy där vinden viner mot kinden. Går utmed sluttningar och vidare i skogen. Alla snödrivor tätnar och de översnöade träden börjar likna troll. Snö börjar rasa ner mot marken.

Skymning vid Rusakulan

En vintervandring går jag genom skogarna över
höjdens topp med den milsvida utsiktsplatsen.
Temperaturen i luften sjunker, dimmor över slätten stiger.
Ett möte och samtal med en mountainbike cyklist som
också beundrar den kylslagna och dimhöljda utsikten.
Efter skymningens intåg cyklar han åt ena hållet.
Jag skyndar mig åt ett annat. Genom mörkret i pannlampans sken.

Vandring under stjärnorna

En vandring mitt i natten
Utmed gatorna, under gatuljusen
In på den mindre vägen
Utmed de större fälten

Vägen leder framåt, mot nya mål
Mål jag ännu inte vet något om
Andra av mig själv bestämda mål

Landsvägsgatan under vintergatan
Vem kan räkna stjärnorna,
Vem kan förstå storheten

Under Vintergatans storhet
förstår jag min egen litenhet
Storheten ger inspiration att gå på
En vilja att sätta upp nya mål att nå

En februarivandring. Inte så djupt snötäcke, men med en himmel under upplärning.

Skymningen kommer fortfarande tidigt, likaså mörkret efter skymningen. Och så sjunker temperaturen efter att mörkret infunnit sig.

Det blir kallt. Det blir svårare att se vart man sätter fötterna. Försiktigt för att inte snubbla. Men när mörkret tilltar börjar stjärnorna lysa en efter en på himlen.

Stjärnornas ljus reflekteras i snön. Det blir lättare att se var jag sätter fötterna.

Tittar nordnordväst och får syn på en stjärnsamling, likt en båge över himlavalvet. Som ett Guds fingeravtryck från när världen skapades.

Känner mig lugnare och tryggare ju närmre Gud jag kommer.

Snön faller

*Med vinden
mot kinden,
Virvlande snö
mot mitt ansikte
Vem trodde på tö
Vinden känns bitande
Jag känner mig levande*

Vårvintern

Snötäcket ligger fortfarande djupt. Solen värmer och snön smälter. Vid bäckens öppna vatten står en svan på span. På isen framför, har bävern som reglerar bäckens vatten, lämnat spår från sina ispromenader.

Genom
mörker
och
dis

Psalm 23:1-5

Herren är min herde, ingenting skall
fattas mig. Han för mig i vall på
gröna ängar, han låter mig vila vid
lugna vatten. Han ger mig ny kraft
och leder mig på rätta vägar, sitt
namn till ära. Inte ens i den mörkaste
dal fruktar jag något ont, ty du är
med mig, din käpp och din stav gör
mig trygg.

Torpälven

Mitt i en skog har en liten bäck sin början. I dess första etapp har den inget namn, åtminstone inget namn utmarkerat på kartan.

Men bäcken växer och växer. Den breddar ut sig och får namnet Torpälven där den flyter fram över ängar och mossar.

Långfredagsvandring

Fredag. Slutet på Mars.
Långfredag. Långvandring.
En dag för stillhet. En dag för att minnas.

Går genom djupa skogar.
Går på is och skarsnö.
Över små sjöar och mossar.
Bitvis vår, bitvis vinter.
Bitande vind, rasslande snö.

Vårens första skott har vuxit upp.
Solen som stod högt är på väg ner.

Den smala bäcken breddar ut sig.
Den speglar det intensiva
skymningsljuset.

Kristus är uppstånden.
Glädje, Kristus är sannerligen
uppstånden.

Stora stråsjön

Med ett mindre skutt rinner den lilla älven genom en mindre fors och in i ett mindre delta. Framme vid Stora Stråsjön.

Alla sjöar kan se olika ut nattetid.
En mulen natt kan det bli svårt att se sjön.
En klar natt anar man konturerna av sjön,
med himmelens alla stjärnformationer ovan.
En klar vinternatt med månsken och dimma,
det ger landskapet ett magiskt utseende.

Stråsjöbäcken

Vid utflödet från Stora Stråsjön får flödet namnet Stråsjöbäcken, och blir således en bäck igen där den studsar vidare över några klippor och ut i en annan sjö. I mörker, kyla, blöta och ännu kallare fötter bestämmer jag mig, att jag utforskar nästa etapp av vattenflödet en annan dag.

Hjärtat i snön

På en is hittar jag ett hjärta.
Ihopblåst i snön av vinden.
Markerat av rävens spår.

Minns ett par ord från
Psaltaren:

*“Rena mig med isop från min
synd, tvätta mig vit som snö.”*

*“Skapa i mig, Gud, ett rent
hjärta, ge mig ett nytt och
stadigt sinne.”*

Psaltaren 51; 9,12

I stormens öga

Tiden då moln omger mig
Mörkare moln samlas
Mörker, oro och ångest
Stormar runt om och i mig
Fryser mig fast i tiden

Under ett ögonblick i stormen
Fäster jag åter blicken på Jesus Kristus
Min hjälpare genom tidigare stormar
Jag väntar
Lugnet kommer

Om våren

En morgon vaknar jag vid den vida utsikten till ljudet av fågelkvitter och ljuset av morgonsolen.

Löven har precis slagit ut, de blir som fyrbåkar på träden när solen slutligen lyser upp dem.

I dalgången bredvid brusar bäcken utför sina forsar. Med vattnet susar stressen bort, en plats att sitta och vila.

Det sägs att det gör ont när knoppar brister.
Är det därför det är så mycket vatten
i bäcken om våren, för att det är tårar?
Jag tror vårfloden tog mina ord, de rätta orden.
Nu tar det sån tid att hitta nya ord.
Men prata gärna med mig ibland ändå. Någon gång.
Så kanske jag hittar nya ord.

Sova eller vakna

Om kvällen
Skymningen kommer
Natten närmar sig

Dimmor stiger upp
Dimmorna kommer
Dimmorna vittnar
När alla sover,
Att världen inte sover
utan ständigt förändras

Om morgonen.
Stiger dimmor återigen
upp från marken

De påminner om
att det är dags att vakna
att det är dags att gå upp

Vakna
Och se förändringen....
Vakna och se,
så du har kvar din skatt.

Kvarnsjön

En natt övernattar jag i ett vindskydd nedanför Rusakulans utsiktsplats.
Går upp tidigt, innan solen i morgonsvalkan, för att börja vandringen innan sommarhettan.

Upp över höjder, ner i dalar, genom skogen mellan alla furor.

Skogen öppnar sig, den ger plats för en liten sjö.

Solen skiner, tuvullen blommar och morgondimmor bolmar.

Knotten biter på kinden. Envist.

Ett glänsande skådespel, ännu ett av Guds fingeravtryck.

Kilsbergsstugan vid Tomasboda

En strålande höstdag med värmande solsken vandrar jag utmed olika vägar och stigar. Uppför uppförsbackar, över krön och ned för nedförsbackar.

Genom dalgångar, över broar.

Solen går ner, månen går upp. Vinden viner, norrsken fladdrar på himlen.

Kommer fram till det klassiska utflyktsmålet Kilsbergsstugan, vid Tomasboda.

En plats som under lång tid formats av torpare som brukat marken, till en plats där man mer än gärna stannar till på.

Norrskensnatt

En mörk oktoberkväll med friska vindar går jag mot en ännu inte bestämd lägerplats. Mörkret faller, i skymningen visar sig ett norrsken på himlen. Många säger att det är ett fenomen orsakat av solvindar, själv tycker jag det liknar skuggor från änglar som dansar.

Hittar en lägerplats. Den har lä bakom ett par stenar och utsikt över sjön. Här kan jag sova gott. Mitt i natten vaknar jag till och blickar ut över sjön. Ser det svaga skenet över den norra delen av sjön. Änglarna dansar vid den himmelska staden, mitt mål.

Trolldalen

November i Norra Trolldalens naturreservat.
Den smala stigen genom den trånga ravinen.
De mosklädda och branta bergssidorna reser sig högt.
Träden är höga. Vinden susar. Dimmorna ligger täta.
Utmed stigen ligger grenar och stenar, olika stora, olika tunga.
Som att de som gått innan bestämt sig för att lämna sina bördor.
Släpper saker jag med och går vidare med ett lättare hjärta.

Ödeplatsen i vildmarken

Mitt i ödemarken och uppe bland bergen.
Mitt i den djupa skogen, i sällskap av tystnaden
Mitt i där ensamheten och tystnaden ensamt får tala.
Där har jag ingenting, men saknar ändå ingenting
Omgiven av nattens dimhöljda skogar

Solen stiger upp, når upp mellan dimmor och moln.
Den skiner som den vackraste juvel,
Den klara morgonstjärnan.

Moln och dimmor stiger ytterligare
Stjärnan tände en inre glöd i mig.
Med ny kraft, motivation och inre glöd fortsätter jag
Moln och dimmor tar över sikten
Med den inre glöden, har jag ändå fri sikt
Med fokus på Jesus saknar jag inget
Vet att det är det viktigaste

Gryningens berg

Sitter vid foten av berget som reser sig upp
Hör korparna kraxa, ser korparna segla

En porlande bäck vid bergets fot, stilla flyter den fram.
Sakta men säkert, strömmen flödar nedåt

Dricker av vattnet, det smakar kallt och friskt
och på något sätt läkande
Strömmen för med sig minnen som visas mig.
Sorg, glädje, ånger, varför, längtan, åter varför

Vattnet gjorde mig osårbar mot smärtande och sårande minnen
Ser dem driva förbi med strömmen utan att de drar mig ned

Sitter kvar, fylld av förundran
Från dalgångens botten blickar jag upp mot bergets krön
Siktar konturen av ett gammalt kors
Solen sjunker ner och stjärnorna lyser upp

Låter mina sår tvättas i vattnet
Andas ut i den kyliga luften
Hjärtat slår lättare och friare
Känner mig förvandlad
Vill ta upp minnen jag lämnat åt strömmen
Vet inte om det går, är meningen om jag ska
Ber en bön till honom som gav mig vattnet
Hör korparna kraxa igen, ser korparna flyga igen. Gryningen är här

Ett bibelord om vattnet

Jesus svarade: "Den som dricker av det här vattnet blir törstig igen. Men den som dricker av det vatten jag ger honom blir aldrig mer törstig. Det vattnet jag ger blir en källa i honom, med ett flöde som ger evigt liv."

Joh 4:13-14

Ett till bibelord till. När ljuset bryter genom mörkret

*Allt förmår jag
genom Honom
som ger mig kraft*

Filipperbrevet 4:13

Såå tidigt

En så tidig morgon att det är nästan mitt i natten.
Himlen är fortfarande mörk, daggen glimmar i gräset.
Dimbankar som vilar över ängar.

Det är så mycket lugnare tidigt på morgonen.
Så mycket lättare att tänka. Allt runtomkring är nyvaket, så mycket mindre som distraherar.
Solen stiger upp och färgar horisonten. Den skiner genom träd och dimbankar.

Ger kaskader av strålande ljus, stilla och rofyllt.
Ljusstrålarna, det känns som att det är Gud som sträcker ut armarna och
säger så här mycket älskar jag dig, Villkorslöst

Natt över den lilla skogssjön

En kväll kommer jag till en sjö. Långt ut i vildmarken slår jag läger.
Skogens ljud tystnar, hör tystnaden.
Stjärnors ljus börjar synas på himmlen.
Stjärnfall blixtrar fram över skyn, ser stjärnornas ljus

Dimbankar virvlar upp från sjöns yta i nattens svaga ljus
Låter ångesten virvla iväg, såsom dimmorna virvlar iväg i
stjärnornas ljus

Släpper det som orsakar den. Känner friden komma inombords
Känner det fridfulla ljuset ersätta mörkret

Natt över slätten

Ännu en gång hittar jag en lägerplats på en höjd. Här har jag utsikt över kullar, fält med betande älgar och skogspartier i olika storlekar. Ganska så mysigt faktiskt.

I mitten av vyn står ett ståtligt kyrktorn. Mitt i natten säkert helt tomt, men ändå något att navigera efter i den sena timmen. Vitt är det och pekar mot himlen. En påminnelse i natten, om det himmelska hopp församlingen har att luta sig emot.

Gryning över skogarna

En kylig gryning gick jag upp till en topp och väntade. Väntade på att se om något skulle hända. Visste inte vad, men tålamod är bra har någon sagt.

Det blåste kallt, det kändes ovanligt efter den varma sommaren.

Jag försökte att inte frysa, träden hade fått sina första höstfärger och dimbankar drev över slätten med den kyliga vinden. Den första höstmorgonen var här.

Jag fortsatte att vänta. I väntan och under förväntan flög plötsligt tre tranor upp med sitt majestätiska trumpetande. De flög vidare mot någon ny plats.

Efter ytterligare en stunds kylslagen väntan, gick solen upp över horisonten och började värma. Jag släppte in värmen och fortsatte mot nästa plats.

En skogsbäck har sin början

På en höjd bakom ett skogsparti visar sig en annan sjö. Den verkar inte ha något synligt tillflöde, men i ena änden startar en liten skogsbäck. I början bara en rännil, men ändå spännande att följa. Den visar sig snart växa till en mindre sprudlande bäck, allteftersom fler små vattendrag ansluter sig.

Den lilla bäcken tar sin väg under, över och mellan mossor, tuvor och rötter. Ibland blir den riktigt svår att följa genom den sankta skogen, som nästan liknar en fjällskog.

Till sist, rinner den ut ur sumpskogen, utför några mindre forsar och vidare ut på en vidsträckt mosse.

Mot nya äventyr.

Efter en övernattning på klippan startar
ytterligare vandring över mossen.
Utmed den fortsatt växande bäcken.

Med morgonsolen skinande i ansiktet.
Med knotten bitande på kinden.
Med tuvullen blommande
som vita bollar vid sidan om mig.
Så blir morgonsolens ljus reflekterat.

Många djur verkar trivas på mossen.
Ugglor, tranor och skogsfåglar har
visat sig för mig.

Bäverns spår och byggen likaså.
Öringar hoppar i bäcken.
Även vargen har sitt tillhåll här har
det berättats.

Spår efter torvbrytning berättar en
annan historia, liksom spåren efter
kvarnar och sågar längre ner utmed
bäcken.

*Ibland kan det vara rätt jobbigt
att gå på.
Så är det faktiskt.
Det kanske är därför jag oftast ensam
får gå.*

Längre och längre ner utmed den allt mer strida bäcken.
Högre och högre upp, utmed den allt mindre bäcken
Allra högst upp rinner den ut ur en sjö.
En sjö vars lilla utflöde leder till bäcken i dalgången.
En dag när solen börjar täckas av moln.
En eftermiddag när de första regndropparna smeker kinden.
Då simmar älgen över sjön med ett näckrosskaft i munnen.

I månens sken

En kväll går jag i en skog utmed en väg. Jag har solens sken i ansiktet.
Träden i skogen är omgivna av höstfärger.
Solen går ner, skuggorna tättnar, månen går upp.
Jag kommer till en sjö. Jag har månens sken i ansiktet.
Träden i skogen är omgiva av djupa skuggor.

Vinden susar. Vågorna brusar. Månskenet glittrar. När alla sover stämmer de tillsammans upp i en sång, "Tacka Herren, ty Han är god. Evigt varar hans nåd."

Om hösten

Till sist anländer den färggranna hösten. Färgerna skiftar från grönt till gult och sedan vidare till de röda tonerna. Löven flyger virvlande ned från träden. De lägger sig som mattor på marken under träden. Som gula och röda mattor där man går.

Hösten skiftar till rött

Om höstnatten syns inte de röda färgtonerna för mörkret. En klar höstnatt blev de synliga ändå när en månförmörkelse inträffade. Månens ljus avtog och fick ett svagt orange och blodrött sken. Som en final när sommarens gröna färger övergår till de röda under hösten. En häftig upplevelse att se, men lite kuslig ändå. Mindes Jesu ord om att månen en dag ska tappa sitt sken, och börjar undra om månförmörkelsen var ännu ett tidstecken eller påminnelse om att Jesus dog för oss, för att vi ska kunna gå fria bara vi väljer att tro och bekänna.

Glad och äventyrlig

Idag är jag glad. Jag har nämligen köpt mig ett par längdskidor, tog bussen igår för att hämta ut dem från sportaffären. De här blir nog bra för mig.

Vid Ånnaboda gör dom fina skidspår, ut över mossar och fram till platser dit jag brukar vandra.

Istället för att vada i snö upp till knäna, kan jag glida fram utan att sjunka ner till knäna. En halvmeter över marken, eller hur tjockt snötäcket nu kommer vara.

Jag tar med skidorna på bussen. Bussresan går snabbare än att till exempel se den där filmen. En film jag senare kanske skulle ångra att jag ens funderade på att se, eller glömmer bort dagen efter vad den handlade om.

Det är roligt att åka skidor. Åker ganska långt, flera mil. Jag hälsar glatt på dem jag möter i spåret. De flesta hälsar tillbaka.

Bussturen fram och tillbaka och skidåkningen gick ändå snabbare än att se igenom en tv-serie, som jag kanske bara skulle börja fundera över varför jag ens började se på. Det blev billigare än att gå på bio också. Så jag är nog både ganska snabb på skidor ändå, och ekonomisk. Jag vallade med envishet, lite blått men åkte nog mest i tro. Ramlade ibland, men reste mig upp.

Nu är jag glad, för jag har varit ute på ett äventyr. Har både fått och gett glada hej till olika personer jag mött. Fler än under en vanlig dag.

Vinterland

En vinterdag när kylan isar.
Med skidor under fötterna går
det snabbare fram över den
sanka marken.

Snön ligger djup, solen på väg
ner. Bäckan är fortfarande öppen
i sina strömmande partier. Den
blir som en spegel för solned-
gångens sista klara färger, innan
det intensiva orange ljuset avtar.

Solglasögon i snön

Jag skidar över ännu en vidsträckt mosse. Över mossen ligger ett tjockt snötäcke. Under snötäcket flyter ett vattendrag fram. Strömmen under snötäcket har gjort former i snötäcket.

Någonting fångar mina ögon.
Ett par solglasögon!
Formen måste vara skapad av det lilla vattenflödet under snön.

Solen färgar himmelen orange.
Färgen speglar sig i ögonen. Ett par ögon som speglar ljuset från det himmelska riket.

Börjar undra om mina ögon också reflekterar det himmelska ljuset, där jag har mitt hopp.

Blå molnen

En annan kväll efter att solen sjunkit ner bakom horisonten kommer jag till en tjärn. Sätter mig en stund vid den rofyllda platsen. Så skönt att bara sitta. Skymningen är här, allt är stilla, himlens färg har växlat till mörkblått, stjärnor tänds, molntussar seglar fram över himlavalvet. Tjárnens spegelbild berättar och visar mycket. Genom en glimt av spegelbilden ser jag mig själv i ett större perspektiv och syfte än jag själv förstår.

De självlysande molnen

En annan natt vid samma rofyllda plats blickar jag upp mot himlen. Vindpustar gör natten behaglig, myggen och knotten hålls så på behörigt avstånd. Fladdermöss flyger med tvära kast och jagar insekter medan nattskärorna seglar på sina viga vingar. Himlen ändrar ännu en gång färg. Samtidigt som stjärnorna kommer de självlysande molnen med sina konturer, konturer som tar formen av en örn med sina allseende ögon.

Egentligen är det en lite läskig känsla att bli sedd, men ändå skönt. Behöver inte ha några hemligheter, vet att jag är älskad oavsett och att jag har en uppgift trots allt.

Gryning vs deppighet

Vid morgonen kommer jag till ett bergskrön. Under natten har kylan spridit sig nedåt, liksom dimmorna till de djupaste dalarna.

Nattens dimmor ligger täta, de rör sig lite med den svaga vinden. Tillsammans med min egen trötthet.

Endast de högsta träden syns. Resten är fördolt.

Slutligen börjar solen passera det högsta bergskrönet. Ser ljuset röra sig nedåt mellan de tätt växande träden. Anar att det är vackert, genom filtret av min egen matthet, anar skönheten.

De djupa dalarna är fortfarande täta av dimma. Ser inte vad som är under, vet inte om jag vill.

Håller blicken på mitt hem, min hjälp, min frälsare och trygghet.

Gryningen efter natten

En morgon efter en annan natt kommer jag till en äng framför ett skogsbryn. Himlen börjar tonas av gryningens ljus och solens första strålar. Ljuset blir klarare ju högre upp solen kommer.

Ett bibelord:

“Det folk som vandrar i mörkret ska se ett stort ljus, ja över dem som bor i dödsskuggans land ska det skina klart”

Jesaja 9:2tt

Minnen värda att dela.

I *En naturfotografs favoritminnen* har jag som fotograf samlat en del av mina

favoritminnen från äventyr i skog och mark, kombinerat med olika reflektioner och texter.

Minnena är utvalda utifrån, de turer som berörde mig mest, inte nödvändigtvis de turer som gav de bästa fotona.

Favoritminnen. Välkommen till min värld.

